

Rom 8, 5

5: For de som lever etter kjødet, retter sinnet mot det som hører kjødet til, men de som lever etter Ånden, retter sinnet mot det som hører Ånden til.

De som lever etter kjødet. Her bruker apostelen et helt annet uttrykk, og har derfor også en helt annen mening med det han vil si, enn i kap. 7: 14. Der bruker han et uttrykk som skildrer hvor kjødelige vi er i vår natur. Noe som gjelder alle mennesker, også de som "retter sinnet mot det som hører Ånden til". Men her taler han altså om "de som lever etter kjødet". Dvs. de som bare er slik de ble født til verden i kjøtt og blod; ikke født på ny, født av Ånden. De har bare den falne Adams natur som leder og hersker over sitt liv. Det er disse Paulus sier retter sinnet mot det som hører kjødet til. Ordet som er oversatt med "retter sinnet mot" gir uttrykk både for viljens og forstandens holdning. Det er dette alt sammen er opptatt med, innretter livet etter. Og dette er veldig godt skildret med at "de retter sinnet mot det som hører kjødet til". Alt de er opptatt med i sine tanker, sin diktning, sin vilje og sin trang, dreier seg omkring det som tilhører kjødet.

Men hva er det som "hører kjødet til"? Jo, det er alt som behager og tilfredsstillende vår falne natur. Og her, under vår natur og kjødets vesentligste egenskaper, har vi først og fremst: Markert selvopptatthet, eller sterk sentrering om hva vi selv betyr, hva vi gjør, mener og elsker. Dernest: Det sinnet som er vendt mot det jordiske; at en ikke er opptatt med Gud og evigheten, men bare med hva vi her og nå kan bli, eller oppnå. Den førstnevnte egenskapen, som er selve naturens kjennetegn, gjør at en har stor tillit til sin egen forstand, frykter ikke for sitt eget hjerte, kjenner overhode ikke sitt eget forderv, sin synd og at en er fanget under den. Tvert imot innbillen en seg at en har styrke nok til både å forstå og gjøre det som er rett og godt. Følgene av dette er først og fremst at hele verden lever i kjødelig tilfredshet, og "farer med fred ned i dødsriket". Dernest at selv når de som "lever etter kjødet" blir overbevist om at det kommer en dommens dag og en evighet, og derfor begynner å vende seg en annen vei, - så søker de alltid sin frelse i noe de selv foretar seg; sin omvendelse, sin bønn, sin anger osv. De "søker å sette opp sin egen rettferdighet, og underordner seg ikke Guds rettferdighet". Selv da strever de altså bare etter kjødet.

På denne måten kan det ikke fødes noe hellig sinn i sjelen. Fordi alt bare er et resultat av noe loven har virket, og med tanke på noe de skal oppnå. Dermed blir da også det dypeste i hjertet alltid kjødelig. Uansett hvor skjønne tanker, ord og handlinger det enn kommer ut av det, så vil deres sinn alltid innerst inne være rettet mot det som hører kjødet til, hva de selv kan oppnå. Selv når de kjemper mot enkelte grovere synder og laster, så er de ikke gått til kamp mot sin egentlige natur; selvisheten, sin egen forstand og vurderingsevne, - men styres tvert imot i sin kamp nettopp av dette. Derfor er alt deres strev selv i åndelige spørsmål, kjødelig.

Langt lettere er det jo å se at holdningen og strevet er kjødelig hos dem som ikke er opptatt med det åndelige, men bare med det som hører verden til: "kjødets lyst og øynenes lyst, og hovmodig skryt av det en er og har". Alle deres tanker, begjær, ord og gjerninger, er rettet mot det jordiske og timelige. De begynner dagen, og de avslutter den, bare med jordisk strev. Den ene dagen er lik den andre. Det er ikke vanskelig å innse at slike mennesker "er etter kjødet", og at de sirkler om, og "attrår" bare

"det som hører kjødet til". Men den alvorlige tilstanden disse menneskene er i, det taler Paulus mer om i v. 7 og 8.

Men de som lever etter Ånden, dvs. de som er født av Den Hellige Ånd, har fått en ny åndelig natur, de retter sinnet mot, de er opptatt med, det som hører Ånden til. Tankene deres, viljen og hele innstillingen, det de er mest opptatt med og strever etter, - alt er nå rettet mot det Guds ord lærer, hva det krever og holder fram for oss. På tross av at de ennå bærer på den samme fordervede naturen som før, så er sinnet deres totalt omvendt til motsatt retning. Nå erkjenner de at de er syndige, svake og uverdige, og de søker sin rettferdighet og frelse bare i Kristus. Ja, Den Hellige Ånds første og største oppgave er å åpenbare og opphøye Kristus (Joh 15: 26, 16: 9, 10, 14). Slik vil også alltid "de som lever etter Ånden" først og sist være opptatt med Kristus. Det er Kristus deres nye sang vitner om. Det er han som er deres mat, deres alt, deres liv.

Og dermed elsker de også alt som er hellig og velbehagelig for Gud. Nå har deres sinn, deres tale og alt fått samme mål. Selv om de nettopp av den grunn bare får ennå mer kamp mot alt kjødets begjær. Ja, det kan gå riktig ille under vandringen. Det kan synes å mislykkes alt, det gode som de ville gjøre. Men de har likevel det samme sinn, som alltid er samstemt med Ånden, som straffer det kjødelige og syndige i seg, i pakt med det Ordet straffer og advarer mot. De kjemper mot seg selv, for å døde sitt kjød. Det er dette som heter å "rette sinnet mot det som hører Ånden til". I kap. 7 sa Paulus at han frydet seg i Guds lov etter det indre menneske, men så en annen lov i lemmene sine. Den lå i strid med loven i hans sinn. Det samme sier han altså her også om dem som "lever etter Ånden" - ikke at kjødet deres er hellig og åndelig, bare at de har et hellig sinn. De er opptatt med, de opplever, tenker og strekker seg etter "det som hører Ånden til", sier han.

Som vi har nevnt foran, så kan de kjødelige ofte både gjøre og tale mye som er fint og rett etter Guds ord. Men hvis en legger merke til deres livsholdning, deres sinn, så ser en at dette styres av kjødet. Ofte forsvarer og forfekter de til og med det som er kjødelig. De ser på det som helt uskyldig. Men her er forholdet totalt motsatt hos de åndelige. De kan nok innimellom forvilles eller overrumples av kjødet til å gjøre noe som er galt. Men legg merke til deres sinn! Da vil du se hvordan de selv både fordømmer og gråter over sin synd. Deres sinn samstemmer da med Ånden. De tenker, vurderer og bedømmer alle ting slik som Den Hellige Ånd bedømmer ting. Og det vi særlig skal tenke godt over, er at dette er ikke noe som foregår på slump. Nei, det har sin dype grunn, slik at det kan ikke være annerledes. Det må nødvendigvis være slik som apostelen har sagt, både med de som lever etter kjødet, og de som lever etter Ånden. La oss bare høre hva han tilføyer: